

گزارشی از وضعیت کار و معیشت کارگران جوشکار سیار اشنویه

آژانس ایران خبر

یکشنبه پانزدهم دی ۱۳۸۷

در پی رشد صنعت و تکنولوژی در همه عرصه‌های زندگی، ساختمان سازی هم یکی از این عرصه‌هاست که از حالت سنتی خارج شده و بر حسب آن مشاغل جدیدی هم آفریده است. یکی از آنها اسکلت بندی فلزی ساختمان است که به دست کارگران زحمتکش جوشکار که به صورت سیار مشغول به فعالیت هستند خلق میشود. با پایان یافتن فصل سرما، فعالیت این دسته از کارگران شروع میشود که چندین مرحله دارد.

اولین دغدغه خاطر این قشر محروم، فراهم کردن وسایل و امکانات مناسب با کار مربوطه می باشد مثل

۱- تعمیر و به راه انداختن موتور جوشهای دیزلی

۲- تهیه سوخت برای موتورها که آنها باید از هفت خان رستم گذر کرده و به هر ارگانی مراجعه کنند. لازم به ذکر است که بیشتر وقتها، کارگران دست خالی بر میگردند و در نهایت مجبور میشوند که برای تهیه سوخت به بازارسیاه مراجعه کنند که هزینه خرید آن برابر است با نیمی از دستمزد آنها .

۳- معضل پیدا کردن کار و نیروی کمکی. در این مرحله حافظان سرمایه که نیروی کارگران را به مناقصه گذاشته‌اند، ارزانترین نیروی کار را خریدار می باشند و اگر در بعضی مواقع از این ترفند سربلند بیرون نیابند با اشاعه دروغ بین کارگران، سعی در متقاعد کردن آنها با نازلترین قیمت می کنند. این درحالیست که کارگران به دلیل دستمزد ناکافی نمی توانند از نیروی کمکی استفاده کنند و باید این کار طاقت فرسا را خودشان تنهایی انجام دهند .

۴- خرید سیم جوش. لازم به ذکر است که قیمت سیمهای جوش سرسام آور می‌باشد و نسبت به پارسال قیمتش چند برابر شده است به همین دلیل کارگران مجبورند آن را به صورت نقدی بخرند . تا این جای کار، کارگران باید چیزی را از جیب شان پرداخت کنند .

۵- اگر چه هنگام تسویه حساب بعضی از صاحبکاران با کارگران تسویه حساب میکنند اما در اکثر مواقع کارفرمایان از دستمزد کارگران طفره میروند که طبق آمارهای موجود، دستمزدها گاهی چند سال عقب می‌افتد. با توجه به سطح تورم و گرانی سایر کالاها نسبت به نیروی کار، دیگر وقتی که دستمزد را هم دریافت کنند چیز قابل توجهی نیست .

هر روز همدم و یار همیشگی این کارگران، تیراهن های غول آسا میباشد، موسیقی آنان صدای گوشخراش موتورهای دیزلی است، تفریح آنان بالا رفتن از اسکلت‌های چند طبقه میباشد و ورزش آنان زورآزمایی با آهن پاره‌های خشن و بیرحم. درحالیکه این همه نعمات و زیبایی را می‌آفرینند خودشان از داشتن هر گونه امکاناتی محرومند.

علیرغم مشکلات فوق، هیچ نهاد و ارگانی از کارگران حمایت نمی کند، حتی کارگران بیمه هم نیستند و به همین دلیل

معضلات بیشماری برای آنها پدید می‌آید .

در سال ۱۳۸۶ یکی از کارگران بر اثر سقوط از ارتفاع قطع نخاع شده و حالا به جای تیر آهن ویلچر تنها همدم او شده است در بهار سال ۸۷ هم ۲ نفر از کارگران بر اثر سقوط از ارتفاع مدتهای مدیدی در بیمارستانهای ارومیه در کما بودند و حال چه از لحاظ فکری، چه از لحاظ فیزیکی و چه از لحاظ جسمی توانایی سابق را ندارند. جالب ایجاست که کسی پاسخگو نیست و همه کسانی که از نعمات این کارگران بهره مند شده اند در برابر ناقص العضو شدن و حتی مردن کارگران هیچ مسئولیتی بر عهده نمی‌گیرند .

این است شرح حال زندگی رقت بار کارگران که با همه زحمت و تلاش خود و حتی گاهی با دادن جان خود آسایش و رفاه را به سرمایه داران ارزانی میدارند.

آژانس ایران خبر

۸۷/۱۰/۱۴